

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. augusztus 27.
(csütörtök)**

Szepesy László

2. BOLDOGOK

Énekek: 153, 426

Alapige: Máté 5,1-10

„Mikor pedig látta Jézus a sokaságot, felment a hegyre, és amint leült, hozzámentek az Ő tanítványai. És megnyitván száját, tanította őket, mondván: Boldogok a lelki szegények: mert övék a mennyeknek országa. Boldogok, akik sírnak: mert ők megvigasztaltatnak. Boldogok a szelídek: mert ők örökségül bírják a földet. Boldogok, akik éheznek és szomjúhozók az igazságot: mert ők megelégtetnek. Boldogok az irgalmasok: mert ők irgalmas-ságot nyernek. Boldogok, akiknek szívük tiszta: mert ők az Istent meglátják. Boldogok a békességre igyekezők: mert ők az Isten fiainak mondatnak. Boldogok, akik háborúságot szenvednek az igazságért: mert övék a mennyeknek országa.”

Imádkozzunk!

Köszönjük Neked, Úr Jézus Krisztus, hogy igaz volt a mai napunkra nézve is az ígéreted, hogy Te velünk maradsz „minden napon a világ végezetéig”. Köszönjük, Urunk, hogy ez nem valami tétlen velünk együtt élés, hanem Te számtalan dolgot végeztél el a mai napon is a mi életünkben, akár meglátuk azt hit által, akár nem. Köszönjük, hogy számtalan bajtól és bűntől megóvtál, hisz Te vagy a mi pajzsunk, és Te vagy a mi jó Pásztorunk, aki megvédsz bennünket. Tápláltál bennünket nemcsak testileg, hanem csendességünkben Igéd által.

És – ahogyan énekelhettük – megadtad azt a csodálatos alkalmat, hogy testvéri közösségben együtt legyünk a Te hajlékodbán, de nem csak fizikailag, hanem lélekben és igazságban tisztelve Téged, mert a Szentlélek az, aki Feléd tudja fordítani a mi szívünket, és Ő az, aki arra tud minket indítani, hogy

2. BOLDOGOK

---

keressünk Téged. Köszönjük, hogyha így lehetünk itt, és kérhetjük, hogy valóban végezze is el ezt bennünk.

Urunk, ugyanakkor sok mindent nem vettünk észre, amit Te cselekedtél. A mai nap folyamán is szaporítottuk bűneinket, és nem mindig bántuk és vallottuk meg azt Előtted, és nem reméltünk a golgotai keresztáldozat miatt arra a bocsánatot. Kérünk, bocsásd meg, hogy vétkeztünk, és mertünk egyáltalán vétkezni Teellened. Tudjuk, hogy a mi óemberünk milyen romlott, bocsásd meg, amikor ezt próbáljuk elkendőzni, szépítgetni, és csak a jóra nézni, holott a golgotai kereszt evangéliuma abban áll, hogy bár mi bűnösök vagyunk, Te értünk meghaltál, hogy bűnbocsánatot szerezve, új életet kapva Neked élhessünk.

Urunk, szeretnénk kérni, hogy ezt a mai alkalmat is használd fel erre, hogy egyre inkább előre jussunk az engedelmisségben, akaratom megértésében, elhívésében, megcselekvésében. Szeretnénk kérni, hogy formáld bennünket, ahogy a fazekas is az agyagot, formáld a mi szívünket, akaratunkat, érzéseinket, gondolatunkat, életünket, hogy egyre inkább Benned gyönyörködjünk, Neked szolgáljunk, hogyha valaki életünkre tekint, akkor ne azt lássa, hogy mennyire makacsok vagyunk, mennyi gondolatunk támadt, milyen emberek vagyunk, hanem milyen gyermekeid vagyunk Neked, és Téged, az Atyát látva, Téged dicsőítsenek.

Így kérünk, legyen áldásod Szentlelked által ezen az istentiszteleten kegyelmedből szent Fiadért!

Ámen.

Igehirdetés

Jézus Krisztus a Hegyi beszéd elején arról beszél, hogy kik a boldogok. És hogy félreértés ne essék, hadd hangsúlyozzam ki, hogy Krisztus itt nem egy elvont fogalomról, a boldogságról beszél, amiről a filozófusok olyan sokat értekeznek, amit az emberi fantázia kitalál, és gyakran a lottónyereményhez köti, hanem olyan boldogságról, ami elérhető. Mert nagyon sok ember elképzelése a boldogságról olyan, hogy azt aztán senki nem fogja sem elérni, sem átélni. Tehát Krisztus nem egy idealizált boldogságról beszél, hanem Ő a boldog emberről beszél: boldogok – mondja –, és ez által olyan boldogságról beszél, amely a mindennapokban élhető, tapasztalható meg. Krisztus az Isten megítélése szerint boldog emberre mutat rá, és ez által a boldogság hűségének valóságára. Azt mondja, hogy a boldogság elérhető.

Megváltónknak az sem állt szándékában, mikor a boldogmondásokat elmondta, hogy a boldogságot definiálja, pontosan meghatározza, egy precíz, minden részletet tartalmazó fogalmat adjon róla. Korunk embere szereti analizálni, apró darabjaira szedni a dolgokat, megvizsgálni az egyes összetevőket, azt, hogy azok hogyan viszonyulnak, kapcsolódnak egymáshoz, és miután ezt megtette, azt hiszi, hogy érti a dolgok mibenlétét és lényegét, és mivel érti, ez-

zel hatalma van fölötte, és ő maga is elő tudja állítani, meg tudja valósítani. Krisztus semmi ilyesmit nem mond a boldogsággal kapcsolatban. A Szentírásban sok boldogmondást találunk Máté evangéliumán kívül is, pl. az Ószövetségben, a Zsoltárok könyvében is, de ezek összessége nem alkot egy pontos definíciót. Ezek az igeversek abban segítenek minket, hogy felismerjük, milyen boldogság lehet a miénk, nem pedig abban, hogy mindent megtudjunk a boldogságról, és minden egyes részletét ismerjük, és azt, hogy hogyan szerezzük meg.

Mert ezek a boldogmondások nem receptek, amiket, ha követünk, azok szerint változtatjuk, alakítjuk az életünket, akkor előbb-utóbb majd eljutunk erre a boldogságra. Krisztusnak soha nem állt szándékában ilyen receptet adni nekünk, mert ez azt jelentené, hogy az ember önmaga képes lenne boldog életet elérni, amit Krisztus viszont számtalan alkalommal cáfolt, hogy a bűnös ember erre egymaga képes lenne. Azt sem állítja Krisztus, hogy minden egyes ember útja a boldogsághoz ugyanaz, azaz, hogy csak egy bizonyos életmódot folytatók juthatnak el a boldogságra. Bár napjainkban nagy népszerűségnek örvendeznek az ilyen, mindenféle helyzetben élő emberhez szóló, életüket megváltoztató, boldogságot, sikert, örömet ígérő könyvek, honlapok és tréningek, amelyek azt ígérik, hogy ha ezeken részt veszel, ezeket elolvasod, máris boldog leszel. A Szentírás szerint azonban a bűnös ember állapota miatt sosem fogja elérni a boldogságot egymaga. Ezt támasztja alá az emberiség több ezeréves tapasztalata is, hogy mind a mai napig nem vagyunk képesek olyan életet élni, amely minden ember számára meghozná a nyugalmat, a biztonságot és a tartós örömet. Az emberiség több ezer éve keresi a boldogságot, de egymaga nem találja meg.

Krisztus tehát direkte nem arról beszél a boldogmondásokban, hogy hogyan lesz tiéd ez a boldogság, hanem arról, hogy kik a boldogok, és miért tartják magukat boldognak. Ezt támasztja alá az a tény is, hogy Krisztus nem jövő időben beszél itt a boldogmondásokban, nem arról beszél, hogy van boldogság, ami a távoli jövőben majd egyszer a tiéd lesz, hanem jelen időben beszél: azt mondja, hogy boldogok, már most, ebben a jelen életben, a bűnökkel, terhekkkel és fájdalmakkal teli földi életben. Igaz ugyanakkor az is, hogy arra nem tér ki, hogy ez a boldogság az örök életben kiteljesedhet, mindent meghaladó mértékben lesz ugyanis akkor a miénk, és minden olyan tényező, bűn, ami most kisebbíteni próbálja boldogságunkat, akkor majd meg fog szűnni. Mindezt figyelembe véve mégis Krisztus azt mondja, hogy már most, a földi vándorutunk ideje alatt boldogok lehetünk, Krisztus maga mond minket boldogoknak, mivel amit ebben az életben kaphatunk, az az igazi boldogság.

Mindezek tisztázása után térjünk rá három alapvető kérdésre, amelyeket ezek a boldogságmondások felvetnek. Az első kérdés az, hogy miben és kiben áll az ember boldogsága, a Krisztus által boldogoknak nevezett embe-

2. BOLDOGOK

---

rek miért boldogok? A második kérdés, hogy kik, milyen helyzetben élők lehetnek boldogok? Szegények? Gazdagok? Okosak? Alulképzettek? Milyen helyzetben élő ember lehet boldog? A harmadik pedig, hogy ki adja nekünk ezt a boldogságot? Először szeretnék három rövid választ adni ezekre a kérdésre, hogy összefüggéseiben is lássuk Isten üzenetét, majd ezután bővebben kifejteném ezeket a válaszokat, hogy alaposabban megérthessük őket. A válaszok tehát a kérdésekkel együtt így hangzanak: miben-kiben áll az ember boldogsága, a boldogoknak nevezett emberek miért boldogok? És a Szentírás válasza az, hogy Krisztusban van a mi boldogságunk, egyedül Krisztusban. Az az ember boldog, aki őszintén elmondhatja, hogy ő maga Jézus Krisztusé, és Jézus Krisztus is az övé. A második kérdés: milyen helyzetben lévő emberek lehetnek boldogok? A válasza Krisztusnak az: a hívők minden élethelyzetben megélhetik Krisztussal való közösségüket, ezért akár megvetettek, akár lenézettek, akár szenvednek, akár éppen örömeiket élnek át, mindig boldogok lehetnek. A harmadik kérdés pedig: mi vagy ki válthatja ki bennünk ezt a boldogságot? A válasz pedig az Ige alapján az, hogy a Szentléleknek az a belső, szívünkben lévő bizonyágtétele, hogy Krisztus a miénk, és mi pedig az Övéi, a Szentlélek adja ezt a boldogságot nekünk, nem az ember szerzi meg azt, hanem Isten ajándéka ez. Látjuk tehát Isten üzenetének lényegét: Krisztusban miénk lehet az igazi boldogság, ez minden állapotunkban így lehet, mert Őtől senki és semmi nem szakíthat el, és Őbenne mindent megkaphatunk, minden kincset, mert a Szentlélek által megkapjuk ezeket. Most nézzük meg ezeket a válaszokat alaposabban.

Az első válasz így hangzik: azok a boldogok, akiké Krisztus, és akik Krisztuséi! Ő az enyém, és én az Övé. Hol mondja ezt Jézus a boldogmondásokban? Az igeversek második felében, a mert-tel kezdődő mondatrészekben. *„Boldogok ..., mert övék a mennyeknek országa.”* *„Boldogok ..., mert ők megvigasztaltatnak.”* *„Boldogok ..., mert ők megelégtetnek”*, és így tovább. Tegyük fel ugyanis a kérdést: ki által kapjuk meg mi a mennyeknek országát? Kiben van a mi vigasztalásunk? Ki az, aki megelégtít minket mindenben? Egyedül Isten! Azaz a boldogmondásokkal Krisztus nem tesz mást, mint Önmagára mutat rá, mintegy azt mondva: csak velem és engem követve lehetsz boldog! Ott a hegyen ezt mondja a tanítványoknak, és ezt mondja nekünk is a mai nap: csak velem lehetsz boldog. És kik azok, akik mindezeket megkapják? Csakis a Szentháromság Istenben hívők, azaz azok, akik Krisztuséi! Azzal, hogy Krisztus rámutatott erre az alapvető igazságra, egyébként nem mondott újat az egyház tagjainak, legalábbis azoknak, akik ismerték az Ószövetséget. Mert már az Ószövetség is beszél erről a boldogságról, a Zsoltárok 33,12-ben például ezt olvassuk: *„Boldog nép az, amelynek Istene az Úr, az a nép, amelyet örökségül választott magának”*. Ószövetségi nyelven ez azt jelenti, amit mondtam: boldog vagy, ha Istened az Úr, és te pedig az Övé vagy, mert kiválasztott téged magának gyermekéül. Ez egy régi bizonyágtétele az

Igének, hogy az ember boldogsága ebben áll. Isten nem várt Krisztus koráig, hogy ezt kijelentse az Ő népének, már az Ószövetség is beszél erről a boldogságról.

Ez a bibliai alapigazság két fontos üzenetet tartalmaz számunkra. Az egyik az, hogy Krisztuson kívül nincs boldogság, és nincs boldogság szívünkben sem, ha Ő nem él bennünk! Akik rendszeresen olvassuk a Szentírást, azoknak feltűnhetett már, hogy a Bibliában nem találkozunk azzal a kifejezéssel, hogy boldogtalan. Mutassanak a testvérek egy igeverset, amelyben ez a szó, ez a kifejezés szerepel, hogy boldogtalan. Elvileg nincsen. Miért? Mert a Biblia könyveinek írói számára a boldogság fogalma annyira szorosan összefonódik Istennel, és a Benne való hittel, hogy el se tudják képzelni azt, hogy valaki csak úgy önmagában boldogtalan lehetne, hanem ez a boldogtalanságot Isten nélküli állapotuk következményének tudják be. Ezért a boldog ember ellentéte a Szentírás szerzői számára nem a boldogtalan, hanem az, ami boldogtalanná teszi az embert. Azaz a boldog ember ellentéte a Szentírásban a bűnös, Istent elhagyó, Nélküle élő ember. Nézzük meg például az 1. zsoltárt, amelyben a boldog emberről van szó, akinek az ellentéte a zsoltáros szerint sem a boldogtalan ember (nem így fogalmazza meg), hanem a gonosz ember, aki nem törődik Istennel, az Ő akaratával és parancsaival, aki nem törődik az Úr Igéjével. Tehát a Szentírás boldogtalanság-fogalma az istentelen, az Isten nélküli ember állapotából ered.

Boldogtalanságunk elsődleges oka tehát az Isten nélküli állapotunk, pozitívan megfogalmazva pedig azok a boldogok, akik Istenéi, és akik Istenben hisznek. Testvérek, a világ nem hiszi el ezt az alapvető igazságot, és a bűnös ember gondolkozásának egyik alapját képezi ez, hogy Isten nélkül is boldog lehetek. Ezt jól jegyezzük meg. Tehát az Isten nélküli ember gondolkozásának alapja ez: Isten nélkül boldog lehetek. És bár sokakat boldognak mond a világ, mert esetleg jómódúak, gazdagok, akik megszerezhetnek maguknak mindent, vagy akiknek jó munkájuk, szerető házastársuk és gyermekeik vannak, de az Ige figyelmeztet minket, hogy az ilyenek boldogsága mindig olyan, mint azé a gazdag emberé Lázár történetében, aki egyszer csak a kárhozatban ébredt fel. Lehet, hogy dúskált a javaiban, nem érezte a boldogtalanságát, mert sok lakomát szerzett, de egyik nap arra ébredt fel, hogy a kárhozatban van. Az istentelen ember boldogsága ilyen, nem tart örökké, mert Isten nélkül nincs olyan boldogságunk, amely örökké tartana.

Ugyanakkor az is igaz, hogy attól még hogy valaki hívő ember, nem lesz teljes mértékben boldog, kicsiny hite miatt ugyanis nem éli át ezt a boldogságot. Ez a második üzenete ennek az igazságnak, hogy Krisztusban van a mi boldogságunk. Mert nézzünk csak magunkba és testvéreinkre – sokunkra inkább mondható az, hogy megfáradtak, megterheltek, súlyos bűnökkel küszködők vagyunk, mintsem örvendezők, háládatosak, boldogok. Miért van ez így? Mert a hívő embert is kísérti az a korábban említett emberi gondolko-

2. BOLDOGOK

---

zás, hogy Isten nélkül, földi körülményeim alakulásában kell keresnem és magamnak biztosítanom saját boldogságomat. Óemberünk lehúz minket, meggátol igazi boldogságunk elhívésében. Mire gondolok? Arra, hogy Krisztusban úgy kapjuk meg a boldogságot, hogy Ő egyre többet jelent számunkra. Pál apostol nem fél a Filippi 3,8-ban egészen odáig elmerészkedni, hogy azt mondja: mindent kárnak és szemétnak ítél ebben a földi életben, csak-hogy övé legyen „*Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága*”. Azt mondja, hogy az ő boldogsága Krisztusban van, ez a boldogság úgy növekszik, ha egyre inkább megismerem Krisztust, és a Benne kapott gazdagságot. Ahhoz, hogy ilyen boldogság legyen a miénk, alaposan ismernünk kell Krisztust, és minden mennyei és földi kincset, amit Őbenne kapunk meg. Valaki tehát minél jobban ismeri Őt, és elhiszi azt, amit Általa kapunk, annál inkább tudatában van saját gazdagságának, és ezért boldogságának is. Amíg viszont Krisztus kicsiny a szívünkben, és nem ismerjük az Ő jótéteményeit (vagy ismerjük, de csak tudjuk, és nem hisszük el, nem tartjuk a saját gazdagságunknak, saját örömünk forrásának), addig szegényebbeknek valljuk magunkat, és boldogságunkat is kicsinynek gondoljuk.

Ha végig gondoljuk a boldogmondásokat, beismerhetjük ezt az igazságot. Mert egyrészt miért kell Urunknak arról beszélnie, hogy kik a boldogok, ha nem azért, mert mi nem hisszük el ezt magunkról? Miért kell mintegy ujjal rámutatnia Krisztusnak a jelenlevőkre, hogy a szegény, a síró, a vigasztalásra szoruló, a megvetett ember is boldog, ha nem azért, mert a világgal együtt mi is kételkedünk ebben? Jézus Krisztus nyomatékosan 9-szer is elmondja, hogy aki az Övé, az boldog, és azért teszi ezt, hogy jól a szívünkbe vésse ezt az igazságot, és ezek ellenére mi mégis kételkedünk ebben. Amikor megkérdezzük: boldog vagy te? – akkor gyakran eszünkbe jutnak a bajok, és nem nézünk előre, hogy milyen nagy boldogság adatott nekünk Krisztusban. És hogy még jobban meggyőzzön minket Urunk, rámutat arra a gazdagságra is a boldogmondásokban, amit Ővele együtt kapunk meg. Mert bár földi körülményeink szerint lehet, hogy nem tartozunk a felső 10 000-hez, mégis Isten szemében mi vagyunk a leggazdagabb emberek. Miért? Mert miénk a mennyeknek országa, miénk minden vigasztalás az Igében, mi örököljük a földet, mennyei Atyánk megelégit mindenben minket, irgalmasságot nyerünk a mennyei bíróság előtt is, megláthatjuk Istent magát, és Isten gyermekei lehetünk. Van ezeknél nagyobb gazdagság?! Tudsz, Testvérem ennél nagyobb kincset felmutatni földi életedben? (Az a baj, Testvérek, hogy igen, tudnánk sorolni.) Az a baj, hogy ezeket nem látjuk elég értékeseknek. Mert ha fel tudjuk sorolni, hogy még mi az, ami engem boldoggá tette ezeken kívül, amiket én ezeknél nagyobbnak gondolok, akkor Krisztust kisebbnek és szegényebbnek látom, mint amilyen valójában, és a saját gazdagságommal nem vagyok tisztában, hogy Isten mit adott nekem Őbenne. Akkor meg kell szívlelnünk Péter apostol felszólítását, miszerint növekednünk kell „*a kegyelem-*

ben és a mi Urunknak és megtartó Jézus Krisztusunknak ismeretében”, mert akkor még nem ismerjük Őt a legértékesebbnek, nem látjuk Őt a legnagyobb gyönyörűségnek, aki a miénk lehet. A boldogmondásokon keresztül Krisztus személyesen szólít fel téged és engem, hogy hidd el: boldog vagy, mert Ő a tiéd, és te az Övé vagy. Hisszük mi ezt? Hisszük mi ezt a boldogságot?

Most térjünk rá a második kérdésre: milyen helyzetben lévő emberek lehetnek boldogok? A válasz pedig a Szentírás szerint az, és Krisztus ezt is nagyon hangsúlyozza a boldogmondásokban: a hívők minden élethelyzetben megélhetik Krisztussal való közösségüket, ezért akár megvetettek, akár szegények, akár sírók, akár lenézettek, mindig boldogok lehetnek. Ezzel a válasszal a többség nem ért egyet az emberek közül, mert ellenkezik azzal az alapmeggyőződésünkkel, hogy az ilyen helyzetben élő emberek nem lehetnek boldogok. Mert milyen hamis elképzelésünk van a boldogságról? Pozitíve az Isten nélküli, testi ember úgy gondol a boldogságra, hogy az vagy a testi egészségben, anyagi jólétben, örömöknek és élvezeteknek való élésben, vagy pedig az erkölcsös életben, a tudománynak, munkának, családnak, hazának való élésben van. Szomorú azt látni, hogy hazánkban a nagy többség számára az élet a munkából és a péntek-szombat esti bulizásból (és ez alatt értik gyakran az alkoholfogyasztást) áll. Ez számukra a nagybetűs élet és a boldogság, a kikapcsolódás. Vagy pedig a számítógépes világba vagy a könyvek világába való menekülés (csak el a valóságtól) jelenti számukra a boldogságot. Mindez azért van, mert testiek, Isten nélküliek vagyunk. Negatíve a többség úgy gondolja, hogy azok, akik szegények, betegek, lenézettek, sikertelenek a munkában, egyedülállók, elnyomottak, és más ezekhez hasonló helyzetben lévők nem lehetnek boldogok. Ezt gondolja a legtöbb ember. Ez az elképzelés pedig annyira beleégett a gondolkozásunkba, érzésvilágunkba, hogy szinte senki sem tud minket meggyőzni ennek ellenkezőjéről. Röviden: nem tudjuk összeegyeztetni az általunk elképzelt boldogságot a szenvedéssel, a szegénységgel, a sírással és más nyomorúsággal.

Krisztus ezzel szemben minket, tanítványait teljesen másra akar tanítani, ezért beszél az igazi boldogságról. A hívő élet egyik alapvető igazságára akar vezetni minket, hogy akik Őt akarjuk követni, meg kell tanulnunk saját keresztünket hordozni. Ez pedig nem kellemes, hanem igenis fájdalmas és terhes dolog, mert ugyebár a kereszt a kivégzés egyik eszköze volt, célja pedig, hogy fájdalmat okozzon. A haldoklás vállalása mindig fájdalmas. Megváltónk azt mondja tehát, hogy nekünk is tudnunk kell elviselni a gúnyolódást, a nélkülözést, a gyalázatot, azt, hogy szelídségünkkel visszaélnek, igazságtalanságok érnek minket, és minden más szenvedést és fájdalmat, ami életünkkel, hitünkkel járhat. Mert az óemberünknek meg kell halnia, halálra kell adnunk azt, azaz szenvednie kell, azaz nekünk szenvednünk kell. Ezt pedig fel kell vállalnunk, el kell hordoznunk úgy, mintha a keresztet a hátunkra kötnék. Mert igazi boldogságunkhoz a kereszthordozáson keresztül vezet

2. BOLDOGOK

---

az út. Ezt Isten jelölte ki számunkra. Ez a világ szemszögéből nézve annyit jelent, hogy a hívők nyomorultak, szegények, mert a bűneik miatt mindig lelkiismeret-furdalásuk van, mindig bánkódnak, hogy rosszat tesznek, nem merik élvezni a világ nyújtotta élvezeteket és örömeiket, önmegtartóztatóan élnek, küzdenek a saját bűnük ellen, azaz összefoglalva: a hívő élet nyomorúságos világi szemmel nézve.

Testvérek, ha ezt elhisszük Jézus Krisztusnak, hogy a keresztet hordozni kell, akkor tegyük fel magunknak a kérdést: mit is gondolunk akkor mi a boldogságról? Tegyük egymás mellé ezt a két kijelentést: a kereszthordozást és a boldogságot. Öemberünk azt gondolja, hogy a szenvedő ember nem lehet boldog – ez belénk van vésve. Krisztus viszont azt mondja, hogy a kereszthordozás útján követhetjük csak Őt! Ha ezt a kettőt egyszerre tartjuk igaznak, és nem változtatunk az óemberi gondolkodásunkon, akkor menekülni fogunk Krisztustól és a Neki való engedelmességtől, mert nem akarunk szenvedni, testi-lelki fájdalmakat tudatosan elhordozni. Akkor visszaütünk, amikor megütnek minket. Akkor menekülünk attól, hogy áldozatot hozzunk, és inkább elvárjuk, hogy értünk hozzanak áldozatot. Akkor inkább keressük ennek az életnek a testi nyugalmát, az otthoni bezárkózást, a gyönyörűséget, mintsem azt, amit Krisztustól kapunk. Akkor a szolgálatban is csak addig fogunk elmenni, ameddig abból némi áldást, sikert, esetleg testvérek közötti ismertséget kapunk, de amint a szenvedésre, lenézésre, áldozathozatalra kerülne sor, akkor elmegy a kedvünk, és feladjuk a ránk bízott feladatot. Látjuk tehát annak szükségét, hogy másként kell gondolkoznunk a boldogságról, mint a világ teszi, különben nem tudjuk Krisztust követni? Mert Krisztusban igenis van olyan boldogság, és a boldogmondásokban ezt hangsúlyozza megváltó Urunk, ami akkor is megmarad bennünk, amikor éppen fáj a szívünk, amikor nagy veszteségeket élünk át, amikor éppen szenvedünk. Olyan boldogság, amely megfér a fájdalommal. Ennek a boldogságnak a forrása pedig csakis Ő maga, és mindaz, amit nekünk ígér az örök hazában, és a földi életünk során is. Azt akarja Urunk, hogy a fájdalmak közepette kicsit nézzünk előre is, túl a szenvedésen, annak végére, földi életünk végére, és hogy lásuk meg, mi az, ami akkor és ott vár ránk, amit Isten nekünk ad, ez pedig az örök élet.

Hadd világosítsam meg ezt egy hasonlattal. Ha valakinek orvosi utasításra le kell fogynia, akkor sok mindent fel kell vállalnia: éheznie kell bizonyos mértékben, mert kevesebbet ehet, mint korábban, ezt el kell viselni (az éhségérzet nem annyira kellemes). Akkor, amikor mások esznek valami finomságot, meg kell tartóztatnia magát, uralkodnia kellene az étvágyán. Nem csak elviselni, hanem megtartóztatni magát. Mindemellett sportolnia is kellene, legalábbis azt mondják az orvosok, hogy ez szükséges hozzá, ami erőfeszítésekkel, fáradsággal, bizonyos mértékű fizikai fájdalommal is járhat. Viszont, ha valaki vállalja ezeket a „fájdalmakat”, akkor elérheti célját, az egész-

ségesebb állapotot. Mindez pedig, ha a végére nézünk, a célra, akkor erőt ad nekünk a megpróbáltatások és fájdalmak idején, és már előre tudunk örülni, hogy megéri, mert el fogjuk azt érni. Bár a boldogságunk nem a mi szenvedésünk eredménye, mert az Isten ajándéka, de Krisztus valami ilyesmit mond nekünk: miközben tudatosan felvállalod a kereszthordozást, Isten a javadra tudja azt fordítani a szenvedésekkel együtt, és ha a szenvedések végére nézel, akkor meglátod, hogy Isten olyan teljessé teszi a boldogságodat, amelynek mértéke összehasonlíthatatlan jelenlegi fájdalmaiddal, olyan nagy boldogság a tiéd, amely minden mértéket felülhalad. Erről beszél Pál apostol, amikor azt mondja: *„Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk – könnyűnek nevezi, pedig tudjuk, min ment keresztül ő is – igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk; Mivelhogy nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra; mert a láthatók ideig valók – ahogy e világ gyönyörűsége és boldogsága is –, a láthatatlanok pedig örökkévalók”* (2Korinthus 4,17-18). Ez a hívők boldogsága. Ennek elhívésekor érthetjük meg azt, amit Krisztus mond, hogy a szegények is boldogok lehetnek, mert bár nélkülöznek, de Övék a mennyek országa. A síróknak is kész a vigasztalásuk, és az irgalmasok is, a mások fájdalmában részt vállalók is irgalmasságot nyernek. Tehát a Krisztus által nekünk ígért boldogság olyan tartós lehet életünkben, hogy azt minden helyzetben megélhetjük, még akkor is, amikor valami fáj, vagy valami miatt szenvedünk. A boldogmondásokban erre mutat rá Krisztus: boldogok a szegények, a sírók, a szelídek, akiket lenéznek, az irgalmasok, akiket kihasználnak, de boldogok.

Végül térjünk rá a harmadik kérdésre és válaszra is. Ki válthatja ki bennünk ezt a boldogságot, ki adja ezt nekünk? A válasz egyértelmű az Igéből: a Szentléleknek az a belső, szívünkben lévő bizonyágtétele, munkája, hogy Krisztus a miénk, mi pedig az Övé vagyunk, és Övele együtt minden a miénk. Erről részben már volt szó az elhangzottakban, de röviden ki kell rá térnünk, hogy egyértelmű legyen: ez a boldogság Isten ajándéka nekünk a Szentlélek által, nem pedig valami olyan dolog, amit magunktól megszerezhetnénk. Nem kerülhetjük ki Krisztust, sem a benne való hitet. Krisztus ott a hegyen tanítványairól beszélt, őket nevezte boldogoknak, nem a Benne nem hívőket, nem a farizeusokat, nem a szaduceusokat, hanem azokat, akik ott ültek, hallgatva Őt, a tanítványait. Mert ezt a boldogságot a Szentlélek munkálja bennünk – és itt aláhúznám – hit által. Ennek a boldogságnak a feltétele a hitünk. Mert ezek a dolgok, amikért Krisztus boldognak mond minket, elsősorban akkor fognak nekünk örömet okozni, ha elhisszük, hogy azok ténylegesen a miénk Krisztusért. Hit nélkül ugyanis nem lehet miénk a mennyeknek országa. Hit nélkül nem vigasztal meg minket Isten az Ő Igéjén keresztül, mert nem tartjuk igazaknak az abban leírt igazságokat, ígéreteket. Hit nélkül nem hiszünk a jövődő boldog, örök életben, amelyről azt is mondja Isten, hogy örökölni fogjuk a földet. Látjuk tehát, hogy ez a boldogság, öröm csakis hit által lehet

2. BOLDOGOK

---

a miénk? De – és aláhúzza Krisztus – hit által a tiéd lehet! És már most! A Szentlélek neked adja, kimunkálja benned a Krisztusban való igazi boldogságot. Elhisszük mi ezt? Igaznak tartod, hogy ez a boldogság? Vagy még mindig a világ megkötöz, és a világi dolgokban keresed az igazi örömet, nyugalmat?

Ma este válaszoljunk Krisztus kérdéseire személyesen, őszintén, Testvérek: boldog vagy-e, és ha igen, miért? Boldogságod mennyire függ a földi javaidtól, a földi állapotodtól, és mennyire Krisztussal való élő kapcsolatotól? Miért gondolod magadat boldognak? Elhiszed-e, hogy Ő maga a boldogság, és Őrá van szükséged ahhoz, hogy boldog legyél? Vagy azt hiszed, hogy ez lehetetlen dolog, hogy ez nem elég, ennél valami több kell, kell valami extra, kell valami különleges recept? Krisztus nem elég? Hiszed azt, hogy szenvedéseid, megpróbáltatásaid közepette is boldog lehetsz, vagy még harcolnod kell, hogy ezt el tudd hinni? Megláttad-e már azt a gazdagságot, amit Isten készített neked Jézus Krisztusban? Örökösnek tartod-e magadat, olyannak, akié az örökség, még ha kézzel foghatóan még nem kapta meg, de bizonyos, hogy már az övé? Vagy anyagi helyzeted, testi egészséged határozza meg az állapotodat? Hiszed-e, hogy Krisztus boldognak mond téged, mert az Övé vagy, és Ő a tiéd lehet? A Szentlélek bizonyosságát kérjük el, Testvérek, mert csak Ő tudja megadni nekünk, hogy higgyünk Megváltónknak, hogy egyedül Őbenne van a mi boldogságunk, Őt keressük, Őt lássuk mindennél értékebbnek ebben a földi életben! Boldogok – ez egy kijelentés. Nem a jövőről, hanem a jelenünkről beszél Krisztus kijelentése: boldogok vagytok. Adja meg az Úr, hogy elhiggyük ezt, és ebben a boldogságban háládatosak is legyünk, megköszönjük Istennek ezt a boldogságot, amit készített Krisztusban!

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, gyakran előfordul velünk az, hogy olvassuk kijelentett akaratomat, amely a valóságról beszél – és nem attól függ, hogy mi elhiszünk-e, vagy sem, hanem akkor is tény marad, amikor mi nem látjuk igaznak –, és ellentmondunk a Te Igédnek, és bűnös szívünk ezt teszi akkor is, amikor Te a boldogságról beszélsz. Nem akarja elhinni, hogy Te elegendő vagy ehhez. Valami mást keres, valami többet, valami földit, valami testit, valami szenvedéstől, fájdalomtól menteset. Urunk, amikor ez történik mibennünk is, akkor kérünk, könyörülj rajtunk, Szentlelkedet küldd, és add, hogy Ő győzön bennünk, hogy meggyőzöttessünk: Benned van az igazi és egyedüli boldogságunk.

Segíts, kérünk, a kereszthordozást is önként felvállalni, elfogadni, hogy a szenvedés az életünk része, de azt sem Nélküled, hanem Veled együtt élhetjük meg, és egyszerre lehetünk ugyanakkor boldogok is. Kérünk, add nekünk ezt a boldogságot hit által, add ennek meglátását, hogy Téged lássunk nagynak, gyönyörűségeseznek, gazdag Úrnak, és hogy mindazt, amit Te adsz nekünk, a mennyek országát, a vigasztalást, a megelégtetést, azt, hogy a Te

fiaid lehetünk, azt, hogy irgalmasságot nyerünk, és minden más egyebet, amit ígérsz, ez legyen számunkra igazán érték, és ezek miatt hadd lehessünk boldogok.

Kérünk, győzd le bennünk a hitetlenséget, és adj nekünk hitet. Köszönjük, hogy tanítványaidnak egyértelműen beszéltél erről a boldogságról, és a Te életedben ez meg is mutatkozott, mert a Te kapcsolatod az Atyával ugyanilyen boldog, hisz az Igében beszélsz a boldogságos Istenről. És bár Te szenvedtél, mindannyiunknál jobban, a mi bűneinket elhordozva, mégis boldog voltál. Kérünk, hogy hadd higgyük el, hogy azzá tudsz minket is tenni.

Köszönjük azt a boldogságot, ami már a miénk, mert valljuk, Urunk, hogy már volt ebben részünk, mert Te nem vagy szűkmarkú Úr, hanem olyan, aki bőségesen árasztod ránk kegyelmedet, hadd adjunk hálát ezért a boldogságért. Köszönjük azt, amit itt a gyülekezetben testvéri közösségben tapasztalhattunk meg. Köszönjük azt, amit egyen-egyenként az életünkben adtál, és már bizonyosságot tehattünk róla. Kérünk, hogy hadd dicsőítsünk Téged ezért is, és hogy ne fosszunk meg Téged ettől a dicsőségtől.

Könyörgünk azokért a testvéreinkért, akik súlyos terheket hordoznak, akiknek a vállán nagy teher van, fájdalmaikat élnek át, övék legyen a Te boldogságod, és a Beléd vetett reménység, hogy Te erőt tudsz adni mindennek elhordozásához.

Adj, Urunk, szabadítást is magyar népünknek, elsősorban a hitetlenség-ből, adj ébredést, Hozzád térést. Újítsd meg egyházunkat, gyülekezeteinket, ragyogtasd fel evangéliumodat. De nem gondolunk mást a koronavírussal kapcsolatban sem. Látjuk, hogy egyre inkább közeledik, köszönjük, hogy a Te kezébe tehetjük le ezt az ügyet is, mert Te vagy az egyedüli szabadító Isten, akinek hatalmában áll ezt ismét népünkre terhelni, de hatalmadban van megőrizni is, és szabadítani is. Köszönjük, hogy hívő népedként Rád tekinthetünk és Benned bízhatunk.

Kérünk, áldd meg a tanévkezdést is, ami előttünk áll, áldd meg majd a hittanórákat, pedagógusainkat, add, hogy már csak az a mód, ahogyan tanítanak, hadd legyen bizonyosság Rólad.

Könyörgünk családjainkért, könyörgünk a gyermekekért, idősekért egyaránt, minden korban add a Te ígéretet, és szólíts meg minket. Áldunk azért is, hogy a Nehémiás és a Gedeon ifjúsági csoport csendesület tarthat még, kérünk, áldd meg az igei alkalmakat, munkáldj ott is a szívekben.

És ígéreted szerint legyen reménységünk az, hogy velünk vagy minden nap, mert a Te kezeidre tekinthetünk, azokra a hatalmas kezekre, amelyek megszabadítottak minket, amelyek megtartanak, ha kell, szeretettel intenek és fenyítenek, de ugyanakkor amelyek be is kötöznek és hordoznak. Urunk, ilyen hitben őrizd meg minket addig a napig, amíg magad mellé veszel, vagy vissza nem jössz az ég felhőin át. Köszönjük, hogy reménységgel nézhetünk arra a napra, mert Benned a mi boldogságunk, a mi gyönyörűségünk térhet

2. BOLDOGOK

vissza. Kérünk, hogy így őrizz meg minket a hitben, segíts meg harcainkban, tarts meg kegyelmedben nap mint nap.

Kegyelmedben bízva kérünk, hallgass meg!

Ámen.

426. ének

m *Walesi népdalként.*

Már ke-resz-tem váll-ra vet-tem
Min-de-nem vagy, ár-va let-tem,
S ér-ted min-dent el-ha-gyok.
Hon-ja-vesz-tett szív va-gyok.
Vá-gyat, célt a mult-nak ad-tam,
Nincs már ben-nem vak re-mény,
Mé-gis gaz-dag úr ma-rad-tam:
Is-ten és a menny e-nyém.

2. Ember bánthat és zavarhat: Szíved áldott menedék;
Sorsom próbál és sanyargat: Édes csenddel vár az ég.
Nincsen bűm, mely könnyet adjon, Míg szerelmed van velem,
Nincs öröm, mely elragadjon, Hogyha nem benned lelem.

3. Lelkem, teljes üdv a részed, Hagyd a bűt s a gondot el;
Légy vidám, ha meg-megérzed: Tenni kell még s túrni kell.
Gondold el: ki Lelke éltet, Milyen Atya mosolya;
Mégváltód meghalt teérte: Mit bánkódnál, menny-fia?

4. Kegyelemből dicsőségbe Szállj, hited majd szárnyat ad,
S az örök menny fénykörébe Bévezet majd szent Urad.
Véget ér itt küldetésed, Elszáll vándoréleted,
Üdvösséggé lesz reményed, Égi látássá hited.